

"Has de ser honest i sincer amb tu mateix i, sense tindre cap pretensió, fer el que realment vols fer"

ENTREVISTA Miquel Paton Pintor

Miquel Paton (Tortosa, 1959) s'ha fet un lloc a la pintura catalana de primera línia. Ha estudiat Belles Arts i és professor de dibuix de Secundària. El passat mes de maig ha exposat a Barcelona amb una sèrie de pintures d'oli sobre paper i també ha col·laborat amb l'Institut Escola Daniel Mangrané de Jesús, que ha pintat un gran mural inspirat en les seues obres a l'entrada del centre.

LA RÀPITA Marina Pallás

Pregunta: Parlem de les seues últimes exposicions?

Resposta: A finals del 2014 i principis del 2015 vaig fer *Espai ReVisat* a l'església nova de la Ràpita. Era una relectura, vaig tornar a mirar el que era el meu entorn físic. Aquest projecte també va anar a Barcelona, a un despatx d'arquitectes. Aleshores vaig començar una sèrie d'obres que es deia *Cartografies*, amb la juguesca inspirada en els cartògrafs, que mesuren el territori i l'acoten. D'alguna forma, culturalitzem el paisatge, el transformem. Aquestes obres es traslladarien a una exposició al Pati de la Diputació de Tarragona.

P: Com és el seu procés creatiu?

R: Jo treballa en sèries, però quan comences una pintura no saps com l'acabaràs.

P: No es té una idea preconcebuda?

R: Tens un control de cap on has d'anar, però a vegades la idea del final no té res a veure amb la del principi. El meu estat natural és estar pintant. L'important és el procés, el fet de pintar-ho. És el que es diu "*work in progress*". Però normalment no surt bé i, com que has de millorar-ho, això et porta a continuar. Hi ha hagut persones que s'han passat tota la vida escrivint la mateixa novel·la.

P: Diuen que escriure és reescriure.

R: Sí. Els creadors, si tenen una aspiració alta, mai no arriben a ella. I per això no t'atures i continues creant. El que passa és que, un cop acabes una pintura o l'exposes, ja no la controles.

P: Ja no és teua...

R: Ja no és teua. I si la veus a casa d'un amic, per exemple, de cop retrobar-te amb ella és bonic, però tens un atac de nostàlgia i et retrobes amb aquelles sensacions que vas tindre fent-la. He pintat sempre. Cap als 13 anys dibuixava i pintava, i m'agrada va.

P: Pinta a la Ràpita?

R: Tinc l'estudi a la Ràpita. Els pintors busquem sempre racons particulars per pintar. Jo vaig néixer a Tortosa, vivia al barri del Garrofer. Llavors era un barri completament diferent, hi havia forn de pa, peixateria...

P: I després va marxar a la Ràpita.

R: La sortida a la mar em va cridar molt. El mar m'apassiona, he sigut una miqueta mariner...

P: L'ha inspirat el mar, a les obres?

R: No. Les meues pintures naixen en un moment en què deixo una mica de seguir la moda, podríem dir, i començo a fer un projecte personal de pintar allò que realment m'interessa.

P: S'ha apartat dels paràmetres.

R: El que vaig fer és començar a observar com són les masies de les Terres de l'Ebre, els horts (no tenen res a veure amb les masies de la Catalunya Ve-

lla), la manera en què estan distribuïts els territoris, els camps, les aldees... Això indica un caràcter i una manera de fer, tot i que ara s'estan canviant les dinàmiques. El territori de les Terres de l'Ebre té unes característiques de construccions i de camps molt peculiars.

P: I això el va inspirar.

R: Vaig començar per aquí, sí. Ja fa 20 anys que ho faig. Quan veus tot el que hi ha fet en pintura, compres que ja està tot i que ja no es pot superar. És difícil fer una cosa significativa. Has de ser honest i sincer amb tu mateix i, sense tindre cap pretensió, fer el que realment vols fer.

P: I ja no es vol separar d'aquest estil?

R: No sé res, ja veurem... Cada vegada tinc una tendència cap a una abstracció geomètrica.

P: Ha evolucionat dels inicis fins ara?

R: Moltíssim. L'abstracció, per a mi, sempre és geomètrica, el món no és pla; el punt i la línia són conceptes abstractes. Quasi sempre pinto línies rectes que delimiten una superfície de color i transmeto les emocions a partir del color. Defujo una mica de la línia corba. No m'agrada el virtuosisme. M'interessa el color perquè la pintura és bàsicament això: color.

P: Quina relació té amb les Terres de l'Ebre?

R: A les Terres de l'Ebre he viscut tota la vida. M'encanta la relació amb la natura i el paisatge que tenim.

P: Acaba d'exposar a Barcelona.

R: Sí, justament ara acaba de cloure l'exposició de la Galeria Fernando Piñón, amb el cicle *#elpaperdelart2016*. Era només obra sobre paper. Vaig exposar-hi una vintena d'obres. Totes eren pintura a l'oli sobre paper i de la sèrie *Cartografies*.

Miquel Paton té el seu estudi de pintura a la Ràpita. / CEDIDA

P: Hi havia una temàtica clara?

R: Sí. Hi ha les cases del Delta, els camins, que són rectes i no saps cap on van ni d'on vénen. Al final, d'alguna manera el que marquen és la idea del lloc i del no-lloc. Per al postmodernisme, que ja l'hem superat...

P: Ja l'hem superat?

R: Bé, diuen els teòrics que sí, i per això ha arribat aquesta situació de desencís general. A les pintures treballa en la idea del lloc: el postmodern viu en una ciutat i quan es desplaça, el paisatge, el veu a través de la finestra del cotxe, del tren... No-lloc és el trajecte, un lloc que no els interessa, que no existeix, fins que no arriben al destí. Precisament, per a mi és a l'inrevés.

P: Allò que parlàvem que importa més el camí i el procés...

R: Exacte. Pinto un món que està tancat en ell mateix, acotat. Però no faig anècdotes, no sabem si és estiu o hivern, si hi ha arbres, mosquits...

P: És tancat, però és obert alhora.

R: Cert. També hi ha alguna diagonal que provoca moviment. Però tot és percepció visual i no en tenim gaire, de cultura visual. No se'ns ensenya.

P: No?

R: No. Veiem una cosa i hi estem convençuts. I realment el que estem veient és una altra.

P: I això passa amb tot.

R: Sí. Als quadres, el que fem és una interiorització del paisatge, no és una reproducció. Hi ha moltes juguesques als meus quadres. La praxis pictòrica és el que més m'interessa. És important poder canalitzar la creativitat. Hi ha moltíssims creatius, però saber canalitzar-ho costa molt.

P: Tothom és creatiu?

R: Absolutament, però de diferents àmbits. I pesa molt el context cultural. No sabem on col·locar els artistes, l'art encara no ha trobat el seu lloc. Ara, el que es vol és l'emprenedoria, les empreses... I això també és una societat pobre. ■